

MIRCEA PORA

ÎMBĂTRÂNESC

Nu m-am gândit la lucrul acesta cum nu mi-am bătut capul cu traseele, „era migrațiilor”, urmat-e de ostrogoți în năvălirile lor. Acum însă o fac, nu speriat ca de-o catastrofă de orice fel ar fi ea, ci convins de faptul că de-acum înainte vom fi de nedespărțit. Am luat-o-n jos, pe tobogan, acestami e un lucru clar. Nu cobor năbădăios ca să produc spaimă și temeri în jur, ci ca un șahist metodic, calculat, treaptă cu treaptă, dând de înțeles tuturor că știu spre ce mă îndrept. Dimineața rămân mai mult în pat, nu dus pe gânduri ci somnolent, cu pleoapele grele de parcă întreaga noapte m-aș fi întors doar de pe o parte, pe alta. Fără pic de somn, fără odihnă. Și nici nu-mi mai place lumina aceea ce-n primele ore ale zilei se strecoară pe sub geamuri. Mă irită profund. Spulberă parcă o anumită vrajă, o „stare de bine” ale cărei adâncimi încep să le simt. Și-n timp ce stau așa cu un ochi în lumină, cu celălalt în întuneric, parcă mă tem că nu departe de mine, în camerele învecinate, ar fi, ar umbla cineva. Altă dată săream ca un arc să verific, să fac controale, acum rămân senin în moliciunea „vrajei” ce nu vrea să plece și mă acuz de închipuiri. Când părăsesc patul mi-e frig, dacă afară e zăpadă căzută senzația e și mai rea, aproape dureroasă, și-aș vrea să am atunci în spate o blană cu un dispozitiv care să producă mici valuri de căldură. Să curgă de pe umeri până spre mijloc și să se prelingă mai apoi

pe mușchii subțiri, deja osteniți, ai picioarelor. Ar fi o fărâmă de paradis. Să-mi fie mereu cald, să-mi pot închide ochii a vis de câte ori doresc. Dar nu se întâmplă asta, de pe pereți tablourile mă privesc cu răceală, fotografiile, cu mai mulți morți decât vii, la fel, mobilele acoperindu-se pentru câteva clipe cu un strat abia vizibil de brumă. „Mie mi-e frig”, îmi spun, pe auzite, și-n relativa singurătate în care trăiesc cuvintele se mistuie-n aer, se sting. Dorințele mi-au devenit tot mai puține, parcă cineva c-o mână neândurătoare mi le-a luat aproape pe toate. De deplasat mă deplasez doar până la cea mai apropiată prăvălie, stând puțin acolo și cumpărând puțin, noutățile neinteresându-mă. Cu clienți ca mine și-ar da duhul repede. Neglijent și la bani, la realitatea prețurilor, la posibilitatea pe spații mărunte de-a fi fraierit. Mă uit mai puțin la chipul vânzătoarelor care au fost odată o slăbiciune pentru mine. Aranjate, cu corpuri apetisante, n-am mai spus la nimeni asta. La prăvăliile cu „sclipiciuri”, cu firmă multă nu mă duc deloc. Mă obosesc peste măsură fasoanele, ritualurile pe care trebuie să le îndeplinești pentru a obține o pastă de dinți sau câteva lămâi. Transpir la acest efort, mă duce gândul înapoi la primitivismul lui nea Andrei de la Ohaba care, indiferent de marfă, opera numai cu mâna. Fără mânușă, șervețel. Dar el nu mai există, mi se șoptește din regie, a dispărut cu totul tot... Să lăsăm acum prăvăliile, să mai vedem și de altceva...De călătorii, spre exemplu...Le-am lăsat din mână și pe astea, le-am dat de-o parte. Pot trăi și fără ele. Mă mai duc uneori la gară, chipurile parc-aș aștepta pe cineva. Altă dată ce bubuituri, ce sudalme, ce coate se dădeau pe la casele de bilete. Tempi passati, nu mai sunt „minunile acelea...Trec, sec cum mă aflu, de pe un peron pe altul și mă uit la garnituri cum pleacă, cum sosesc. Țiu...Țiu... triluie o locomotivă cu trei vagoane după ea. Pentru mine acum e tot aia, dar mici emoții tot resimt când o „mașină” mare, cam demodată, cu escortă după ea intră în gară. Un curent se simte de sub roți, un mic moment maiestuos tot există. Apoi cei care despletii la păr, cu ochii cât cepele vin în ultimul moment urcându-se unde apucă. Sau cei care pierd, uitându-se a pagubă după ultimul vagon. Mi-au dispărut și multe dintre dorințe,

parcă nici nu le-aș fi avut vreodată. O cămașă frumoasă, un pantof ușor, elastic, un veston care să meargă și dimineața și seara, și la un cântat de vioară și la o plimbare pe margine de lac. La o sindrofie, o întâlnire mai clocotitoare cu amintiri despre profesorul „X”, despre dansul cam împiedicat al mirilor de la o anume nuntă. La o intrare într-un muzeu cu exponate rare, cu un ghid poate puțin arogant dar erudit, cu vocabular elegant...să le lăsăm în dorul lor...Am tras pătura și peste multe lucruri din marea istorie. Flacăra numită Napoleon s-a stins aproape de tot, plutesc într-un fel de ceață cruciadele, dinastiile regilor englezi și francezi, nu mă mai interesează de ce Hannibal atât amar de timp a stat în fața Romei lăsând să se nască dictonul pe care-l știm sau nu, ridic aproape din umeri la faptele conchistadorilor. Persoanele foarte apropiate mie rând pe rând au plecat iar orizontul, îngrijorător, mi s-a îngustat. Văd cum fiecare zi care trece ia cu sine ceva, în loc nemaipunându-se nimic, iar golul crește umflându-se ca un balon. Nu mi-e rușine să spun că am început să mă simt bine ascultând muzică populară, cel mai mult din zonele Craiovei, un oraș pe care, în fond, nici nu-l cunosc. Mă uit la olteni cum își trăiesc ei cântecele, cum dau dansatorii cu căciulile de pământ, orchestra în interpretare cum aproape că-și rupe instrumentele. Și din când în când cum șade bine la voi-nici, câte-o chiuitură. Și soliștii, cu vocea lor ciupită, ele cu pantofi înalți cu toc, ei, cu ceasuri cât cepele, la mână. Cât privește opera, concertele simfonice, tot mai puțin cu ele...La fel și cu lecturile... Vorba marelui poet, prietenii știu care...”Dorm volumele savante-n înghețatele vitrine”...Au mai rămas la răsfoire două, trei volume de corespondențe, însemnări zilnice. Cât de mult îmi place când cineva „mare” notează...”Am băut apă, pe urmă m-am culcat”...A apărut însă altceva, să nu se creadă că nu, observarea minuțioasă a așa ziselor „flori”. Vorba vine, căci mie niciodată nu mi-au plăcut florile, ca atare. Dar peste drum de apartamentul meu în care mă simt prizonier, e un grup de vânzătoare de flori. Vreo trei, patru femei mai tinere, patronate de o babă care toate, cu ghivece, cu buchete în față, stau aproape pe orice timp, ore în șir pe niște lăzi. Bătrâna în anotimpurile mai reci

datorită paltonului ce-l are dobândește un aspect monumental. E ca Ceahlăul din munții Rodnei. O întreb pe soția mea mai tânără cu douăzeci de ani ca mine...”Vezi, te rog, pe geam, florile sunt acolo?” După un scurt examen îmi răspunde...”Acolo, acolo, „cu patroana-n” frunte”...Și mai sunt și frunzele căzute din pomi, călcate în picioare cu viața lor „microscopică”. O pasăre se rătăcește printre ele, un șoarece își face drum spre cuibul său. Și au mai rămas albumele pe care nimeni nu mi le poate lua...De la un timp parcă seara vine mai devreme. Cu un pas înainte e amurgul când nimic nu mai taie, nu mai zgârie, nu mai împunge. Toate se liniștesc...Și dacă tot am ajuns aici până la...n-ar mai fi decât un pas. Ce boală ar putea lovi hotărâtor?... Nu pot răspunde pertinent aici. Sunt mai multe care bat nerăbdător la ușă. Cad clipele ca picăturile de ploaie din burlan...

